

Jurcsa történetek.

Es a dológ ugy 1907- vagy 1908 történt. Akor még bizony sok zsidó fedeles épületek voltak. Öse álltak hát 8-10 fiatal ember egy bandába, csipelni, csak egy kericsejél. A banda garda vállalta a munkát, ha eggeniekkel dolgoztak, át kaptak koatít is, demig egy kupica pálinkát is, reggel, délbe, is este egy pohár bort. Egy alkalommal az úraságnál valattuk seplést már kétnap dolgoztak, de át bizony se kont, se pálinka nem volt. Hát a huncutsághoz keleti folyamódni, meg egyetük a korcsmárral, hogy félre se vessék nekik ~~ezt~~ ad nekik reggel, egy kupica pálinkát, este meg egy pohár bort. Igaz ám, de mire este a nemet menni kellett volna, az iszár is mindig át volt. De a huncutság halálraalan. Az iszár is leírta a munkájukat hogy nagyon megvan velük elégedve, és le ülték a banda gardával, egy, egy, zsidó, kővére, benélgetni.

A garda is mondta hogy jól megy a munka, csak ez a szegény Janosi, olyan szöprajós, el ír is ha nem tudnánk domeni elöl, agyon is verne a csipel beniantket. Persze ez már elvult intérvé körtük, ha az iszár is át len hát csak úrre a csipel. Most is a Janosi hirtelen elvágódott, mind futottak a kard mögé, a garda is föl ugrott, is kiabálta, iszár is fiessem, de az egy kővér ember volt, mire föltapászkodott, a Janosi már zipi, cupi, ütötte is. Alig tudott föl mársini a hintőre, de az is kiabálta a korcsmának hogy hajson mert agyon ver beniantket, se a bolond. De azért este töblöt, nem mert hi menni hogy meg néie őket. Akor azért nyugodtan mertek adni a korcsmárronak rozót, lett pálinka reggel, este meg egy pohár bor.

az egy bogaras emberel történt

Az erdő melet arattak, csoportosan. Egyszer csak az egyik lány
sivalkodott, hogy kigyó van a bura hörcög, az meg oda ugrott.
te félre egy kigyótól? in bele ereszttem a bögyömbe, vagyis az inge
alá, be is eresztette, de egyszer ^{csak} kiabált, megfiúzt, vágjatek le.
de bizony egyszem ment oda, az emberek elönörnevették, hogy
most is csak bolondok, de mikor fel hirta az ingét már nem
is látszott a kigyó, annyira rá tekeregett, a derekára.

Körül fogták látták hogy nem állta, a hát gerincen tudta az egyik
marok medő, a sarlóját alá löbni, aztudta vágni hogy le esett.

Egy másik története.

Nagyon szép lovak voltak, de úgy be voltak tanítva, ha elkerült
köhögni, mintha parhéból lötték volna ki őket, úgy vágattak.
Perne nevetett velük dicsékedni hogy milyen okosak.

Fel vette hát a kocsijára ahivel csak találkozott, mert bennéni
olyan nagyon tudott angyalom, madaram, fiastráim, aki nem
tudta hát fel ült a kocsijára meg örült is hogy felvette

Mikor aztán ki dicsékedte magát, elkerült köhögni, a lovak meg
mint a villám úgy vágáltak, aki ott ült, az meg bizony hát
a kocsi derekba, mire feltudtak kelni, megállt de az ott
arát meg voltak elégedve a kocsihárral, le szálltak.

Ő meg sópánsodva mondta, nem tudom hogy mitől ijedtek
meg enjire, ezek a megint lovak, de befelét nevettem rajta.

En nem hittem a babónaknak, de velem is megtörtént ⁽³⁾ hogy meg ijedtem.

Ugy Husvét előtti időben, voltam 11. óráig, mikor lefeküdtem nem tudtam el aludni, gondolkodtam, többféle dolgon.

Egyrészesre valami zörejt halottam, kopogást, egyszer jobban máskor lassabban, de úgy, mintha valaki kopogna, de a konyhába, arról nyílt a robánk.

Utam az ágy mellett, ki szólta hogy ki az? mit akar? de csak rörgött és nem szólt, kerdett a víz verni.

Ej gondoltam magamban megismerem én, ki nyitott az ajtót, hájt úram Isten nemkört vágott valaki, elváltkoddam magam fel ébredt rá a 9 éves lányom akkor meg gyújtottuk a gyertyát, ki nyitjuk az ajtót hát egy bőr egér volt, aki be eshetett a kempényen, de már ki nem tudt menni, ez volt hát a kísértet

Egy ~~másik~~ másik eset
Kisrón mentiünk hára a romsiedből kukoricát fontótunk.

En mint volt alvó nem tudtam el aludni, egyszer azt hallom ám, hogy valaki nálad végig az udvaron, szép remény volt a hátsó kertbe gondoltam valami legény lépta meg, De utóbb megint egy raparás, mintha csákót vártak volna meg, utána a padláron dió zörgés, de mindig erősebben, gondoltam magamban látlak hogy el mentiünk harulról és merik a diót.

Fel keltettem hát az úramat, ő állítja it a kulcs, ő csukta be, de én nem hittem neki, megyünk hát venni az éjeli lámpát, a kötés fán ül egy nagy idegen bak macska, a farkát csaválva, csak úgy villog a neme, állata meg a mienk, hát ezek birkortak a dió körül, de ő képrelet, hogy ot jár valaki, várta a csákót, nem hagyta bekemelt meg megneve nértük

Linke egy másik esetem

ta úram vására voltak Zalába, egy társuk haza ért, az mondta hogy
vettek, ha tudnak jól gyüjteni, az éjél haza érnek, ha nem, hát csak
holnap, mert akkor még, egy kelet lábom hajtani nem volt bezz.
En este kinyitottam hát a kaput, hogy^{ne} jöjjen és vártam,
hogy majd megér, de bizony nem gyűjt.

De én aludni nem tudtam, figyeltem hát mindenkió neszt.
Egyeser után valami különös csörgés felét, halottam mintha
szalma sörgöt volna, ki mentem de semmi gyanus nem
halottam, be gyűjttem lefeküdtem újra csak halom, akkor már
mérget is voltam de talán féltem is, gondoltam meg gyűjtöm a
micsit, majd látja hogy nem aluszom, is el ment az a másik is.
Amikor meg gyűjtöttem, a farkas a kottor tyúk elvinyantotta
magát, és volt hát az a kísértet.

Egyeser meg a sögör nőmel kísértünk a merőről haza,
A kottor volt egy egyes kottor nagyon sötét volt, de ha olyan
valamit látott horkolt, és félt tőle.

Egy öre rakot csuta hátár mellett, két napra forgó nál volt,
rajta a nagy tányérjával mert a magot a madarak kiették
hát a szél könyen hirtálta, nérik mi is, gondoltuk a csönök
De mi két embernek nértük, én hangos jó estét köszöntem
nekik, a sögörnöm megvagdalta a csönök is el nyargaltunk,
De másnap mikor mentünk, jöt nevünk rajta, hogy én
erekek köszöntem jó estét, azok meg nem fogadták el.

A fa rágók között volt egy, kinek kellett volna egy rönk oldal
dorongnak, Kérdezték hát a kerülőtől nem e vehetné meg,
De az megmondta kesereken, a szerszámot elviszik a gardoságnak
hat csak el lopni lehetne ha én nem volnék, hústák hát az
öreget, ha gyűne a jöttelilek, maga egyet se merne nőlni.

De azért megnézném hogy mi az, pökte a markát.

El határozták hát hogy akár hogyan de elviszik.

Este mikor el hagyták a munkát, be mentek a papa pincéjébe,
ot dőszöltek egy darabig, de még mindig hústák az öreget,
ha az a táltós ló gyűne a gyön ragná egyre,

hatán répen le takarták a rönköt, a végére kendert kötötték
az volt a ló farka, egy abrakos karisnyának a két farkát
fülnek csinálták, azt rá hústák az első a fejére.

Fölvették a vállukra, és hol az egyik, hol a másik
topantót egyet, és nyöhhögöt mint a ló, az öreg kerülő
meg sólt a papának hogy gyűjön csak ki, mert még
ilyent nem látott, de a papa tudta, marantotta had
legyen az akármű, de a fát nem merté rajtuk keresztü
Csak a papának mondta hogy ló volt, négy lába volt,
és hegyes fülei, meg olyan hosszú farka, hogy még ilyent
nem látott, de azok se szóltak semmit feléle neki,

Figgyje csak, hogy táltós ló volt.

Régi öngy neked ok.

6

Elkelene indulunk, meri egész éjtel mulatunk.

De nem, - nem - nem megyünk mi inend el, amig a hári yarda
minket firkos böttal kinnem ver.

Firkos böttal, seprői nyélel, de majd el bánunk ökelmével,
Nem - nem - nem megyünk mi inend el amig a hári yarda
minket firkos böttal kinnem ver.

De most már mégis el megyünk, de jövőre még el gyüvünk,
ha az Isten éltet minket, megtartja az életünket, jövőre is
itt látunk minket

Uj a csizmám, a Deltreceni sasiter vartu.

Nyiregyházi a sarkantyú rajta.

Őre verem olyan betyár módra, hogy mind egyszálig leperog
a rászda róla.

Kerek az én kalapom, kalapom

De kerekébbre nabatom, nabatom.

Fényes a róz fokosom, fokosom,

Nagyott üt ha akarom, akarom,

Kicsiny az én pajtásom, pajtásom,

De én aztat nem bánom, nem bánom

Majd meg nöl az valaha, valaha,

Vagy huzár lesz vagy baka, vagy baka

Kecskeméti híres vásár oda kéne menni,
 te én kedves pojtásomnak ajándékot venni,
 Vertha nekem a pojtásomat elveszteni kéne,
 ha Isten tudja akadna e másik a helyébe.

Tizenhárom nélbe van az én gatyám,
 Tizenhárom este várta a babám,
 te egyik nára hosszu volt, a másik meg nem jó volt,
 Gyne te babám! nem jól vártad a gatyám szarát.

Hogya végig megyek a Koppányi utcán,
 Nőtára nyikorog a sarkantyus csizmám,
 Végig redes a gatyám, úgy az ölembe babám,
 Ül az ölembe úgy kacsinos a szemembe babám.

Regény emberek regény a sorsa,
 Kranyli az ebéd, tök a vacsora,
 De akármi is a vacsorája, csak legyen a csutorába, bór, vagy
 pálinka.

Anjít isik hogy a föld is rönög alattá,
 De akármi is a vacsorája, csak legyen a csutorába bór vagy
 pálinka.

Anjít isik hogy a föld is rönög alattá,

(8)

Héfo, Kedd, Szerda, Csütörtök, Péntek, Szombat, Vasárnap,
Fő dolgom van, mint erdőn a madárnak.

A Koppányi erdő mélyén van egy fa,
Csakugy virit a kék ibolya alatt,
Gyere rózsám nedjűk össze csokorba,
Hadd türem a csárdás kis kalapomban,

Egy, kettő, három, négy, mond meg nekem kislány ková még
Elmezzek a rózsás kiskertbe, rózsát szeltek a kertembe,

Hort én magam is róza vagyok, a kertembe is szeltem szeltek.

Cseng a csengő tinta hangja ostor patton rá azonnal.

Prüsköl a ló indulóra üljétek fel a nánkora,
Milysebesen fúj ez a nél a nánkára susog lenél,
Ki hok fut egy kis nyulacska hergeti a vadán kutja,

Zug a nél oly buvos van ég e ten a bubósbán

En a bubósból it ölelgettem jaj de gyöngy az életem,

Fütyölkés be keményen, nyakra fölé hadd égjen

Jaj de jól esik most a meleg még a zivórn is remeg.

Ha a tyúknek füle volna mint egy bagoly olyan volna
Köde hát mivel nincsen füle, tyúkaj olyan mint egy fülemüle.
Ha a bivalynak szánya volna, mint a rigó olyan volna.
Köde hát, de hát mivel nincsen szánya,
Lohase repülhet fel a fa ágára.

Kispej lóvam kapsz abrakot viseld magad népon. (2)

Viggyél engem mint a villám a vörös rétén.

Praladj, edem kispej lóvam, árkon bokron dörmbön.

Most elem a világot semire sincs gondom.

Tiros a pipacs, zöld a levele, körül türom a kalapom
(vele.)

Terek a kalács, puha a bele.

De jó lené háraymi bele.

It a kikelet, futyul a rigó, zöld erdőben ilmi jój de jó.

Ért futyul a sárga rigó.

Len ot fris mag, és boggyó, még csak le nem hull a hó.

Frlilililó, enek örül a sárga rigó. Frlilililó.

Vigan zug a víri malom, azt mondta a kis angyalom hogy
(nevet.)

De az áldóját az anyjának, anak, a csalfa lányának
hát nem nevet.

Vettem neki tükrös rivet, fa kanalat rá volt írva hogy
nevet.

De az áldóját az anyjának anak a csalfa lányának csak
kinevet

Ha még egyszer tiz estendő lehetnék

Megnérném hogy milyen kislányt nevetnék.

Majd ki nérném a szeméből előre, előre,

Lesz e jóra való asszony belőle